

Sygn. akt II Ka 151/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

4 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Adama Webera prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2020 r.

sprawy **M. P. (1)**

oskarżonego z art. 178b k.k. i art. 178a§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 3 marca 2020 r. sygn. akt II K 459/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. **Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 złotych oraz opłatę w kwocie 280 złotych.**

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 151/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 3 marca 2020r., sygn. akt II K 459/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I.	- obrazy przepisów postępowania:	# zasadny
1.	art. 4, art. 7, art. 193 p. 1, art. 410 oraz art. 424 §1	# częściowo zasadny
2.	k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności stanu faktycznego na podstawie materiału dowodowego, który	# niezasadny
3.	(będąc również niekompletnym) nie upoważnia i nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony M. P. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, a ponadto	# zasadny
3.3	przekonanie Sądu nie wynika w tej sprawie zdaniem obrony z rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, co nastąpiło wskutek:	# częściowo zasadny
II.		# niezasadny
III.		Niezasadny
	a) bezpodstawnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, gdy tymczasem materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w sprawie nie daje podstaw do takiego przyjęcia, a stworzył jedynie liczne, uzasadnione wątpliwości do rzekomego sprawstwa oskarżonego gdyż u jego podstaw znalazły się po pierwsze zeznania świadka P., który przecież z logicznego punktu widzenia nawet gdyby chciał widzieć oskarżonego to nie mógł, co z resztą nie zostało przez niego zaprzeczone, ponadto świadek ten zmieniał swe zeznania. Trudno przyjąć, by wobec tego szczególnie pamiętał okoliczności i aby zeznania zmienianie były prawdziwe, żaden ze świadków zeznających w sprawie sprawstwa oskarżonego nie potwierdził	niezasadny niezasadny niezasadny

b) poza tym sąd w ogóle pomija i nie poddaje jakiegokolwiek nawet ocenie M. P. (1) w zakresie w jakim wykazywał a na marginesie wskazuje, że nie zostało to zaprzeczone ani prawidłowo wykazane, iż tak nie było – że M. P. (1) w chwili zdarzenia przebywał w domu, co z resztą potwierdził świadek S.. Poza oceną Sądu pozostał także oczywisty konflikt sąsiedzki i oczywiste powody dla wskazywania przez sąsiadów okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego. Sąd dokonał błędnej interpretacji zeznań pokrzywdzonego i dokonał dowolnych ustaleń, albowiem M. P. (1) twierdził, że przez cały czas w którym miało dojść do zdarzenia był w domu, zaś nie został przeprowadzony żaden dowód przeciwny, który negowałby tę okoliczność. Jak zatem sąd może wskazać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie prawidłowego stanu faktycznego, jak grono świadków zeznawało odmiennie, nie opisywało okoliczności szczegółów, czy też tworzyło stany nie korzystne dla oskarżonego, jak zatem na tej podstawie może dojść do skazania, nie ma żadnego materiału dowodowego wskazującego wprost na winę oskarżonego, zaś w świetle zeznań świadka S., który był u oskarżonego, i wskazał, że oskarżony znajdował się w domu nie ma mowy o żadnym udowodnieniu winy. Obrona stoi na stanowisku, że sąd dokonał także zupełnie dowolnych ustaleń i w oparciu wyłącznie o wybrane okoliczności negatywne z punktu widzenia obrony i w oparciu o okoliczności tak wątpliwe, że w żadnej konfiguracji nie sposób przyjąć, iż mogą one w jakikolwiek

sposób dowodzić winy oskarżonego w popełnieniu czynu zabronionego ,

c) bezpodstawnego przyjęcia, że wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności gdy oskarżony w niniejszej sprawie złożył jednoznaczne wyjaśnienia, a dowody przeciwne nie mogą podważyć wiarygodności wyjaśnień, albowiem ani jeden z nich jednoznacznie nie wskazuje bezpośrednio na sprawstwo oskarżonego, nie wykluczając odmiennej wersji zdarzenia.

- art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nie powzięcie przez Sąd wątpliwości co do okoliczności mających rzekomo wskazywać na sprawstwo oskarżonego, w sytuacji gdy po dokonaniu oceny dowodów Sąd nie miał podstaw do odrzucenia wersji podanej przez oskarżonego i dla niego korzystnej, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego M. P. (1) niedających się usunąć wątpliwości natury faktycznej, gdy ani zasady logicznego rozumowania ani zasady doświadczenia życiowego, nie pozwalają usunąć istotnych faktów ,a mianowicie tego, że rzekomo to oskarżony P. dopuścił się zarzucanych mu czynów, gdy w niniejszej sprawie nie udowodniono oskarżonemu opisanych w akcie oskarżenia działań, w tym nie wykazano ich jednoznacznie,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a przez to naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiającą się w szczególności przez wybiórcze potraktowanie zeznań świadka P.

i pozostałych świadków i wybranie jedynie wybiórczych informacji z tych zeznań, które miały być niekorzystne dla oskarżonego a przecież nie wykluczały też wersji zdarzenia korzystnej dla oskarżonego, a mianowicie tego, że oskarżony ten nie mógł w ogóle dokonać czynności przestępczych, opisanych w zarzucie aktu oskarżenia z uwagi na znajdowanie się w chwili zdarzenia w domu, czy też nierozpoznanie ani osoby oskarżonego, ani jego samochodu ani nie włączenie sygnalizacji mającej sygnalizować konieczność zatrzymania się przez kierowcę,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt. 3 kpk) w związku z niewłaściwą oceną materiału dowodowego sprawy i ukształtowaniem przekonania Sądu na podstawie wybranych, a nie wszystkich dowodów, ocenionych dowolnie, a nie swobodnie, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co przemawia za uznaniem, iż orzeczone uchybienia przeciwko procedurze miały wpływ na treść orzeczenia z uwagi na błędne ustalenia faktyczne, co spowodowało uznanie oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje zdaniem obrony podstaw do takiego przyjęcia,

- rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy,

	<p>motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto do jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności na okres 10 miesięcy i warunkowego zawieszenia tej kary na okres próby 2 lat,</p> <p>- rażącą niewspółmierność środka karnego w postaci orzeczonego zakazu wobec oskarżonego prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) prawa jazdy na okres 3 lat</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.</p> <p>W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy zebrany w</p>		

sprawie materiał dowodowy w całej rozciągłości pozwalał na przypisanie oskarżonemu M. P. (1) czynu z art. 178b k.k. i art. 178a § 1 k.k., a przekonanie Sądu w tym zakresie oparte zostało o całokształt okoliczności ustalonych w sprawie.

Przed wszystkim Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy zeznań świadka – funkcjonariusza policji M. P. (2). Zupełnie bezzasadne są twierdzenia skarżącego obrońcy, iż świadek ten nie mógł widzieć oskarżonego i ponadto zmieniał zeznania. M. P. (2) przecież w złożonych przez siebie zeznaniach wskazywał wprost, iż jechał cały czas za pojazdem kierowanym przez oskarżonego, nie tracił go z zasięgu wzroku, a przy tym w samochodzie znajdowała się tylko jedna osoba – kierujący. Ponadto świadek ten dojechał za tym samochodem aż do ul. (...), gdzie się zatrzymał i widział jak kierujący tym pojazdem (oskarżony) wybiegł z auta w pośpiechu zostawiając włączone światła i kluczyki w stacyjce, po czym wbiegł na teren prywatny i zamknął się w domu.

Ponadto wersję przedstawianą przez świadka M. P. (2) potwierdziła sąsiadka oskarżonego, tj. świadek K. S.. Ona również widziała jak oskarżony biegnie z samochodu m-ki O. w pośpiechu do domu, podkreśliła, iż wszystko działo się bardzo szybko, a pojazd którym kierował oskarżony był pozostawiony na włączonych światłach mijania. Świadek ta wskazała też, iż w tym samochodzie nikogo więcej oprócz oskarżonego M. P. (1) nie było. Potwierdziła, iż niezwłocznie za samochodem oskarżonego podjechał radiowóz na włączonym sygnale dźwiękowym. Przy czym nie mają racji bytu

argumenty apelującego obrońcy, jakoby taki kierunek zeznań świadka K. S. spowodowany był konfliktem sąsiedzkim jaki istnieje między rodzinami właśnie S. a oskarżonego. Owszem świadek ta potwierdziła, iż konflikt taki był w istocie w przeszłości, między ich rodzicami, ale nie między nią i oskarżonym, ponadto podkreśliła, iż oskarżony nigdy w konflikt ten nie ingerował. Co istotne i warte podkreślenia – sam oskarżony po złożeniu przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego zeznań niekorzystnych dla oskarżonego – próbował wymóc na świadku zmianę tych zeznań, jednak bezskutecznie.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, sprawca oskarżonego M. P. (1) nie wykluczają zeznania świadka S. S. (3). Sam fakt, iż świadek ten zeznał, że rozmawiał z oskarżonym przed godziną 13 nie wyklucza możliwości kierowania przez oskarżonego samochodem marki O. po godzinie 13:00. Tym bardziej, iż świadek S. zeznał, że w trakcie jego wizyty w domu oskarżonego przez godz. 13:00 oskarżony z całą pewnością znajdował się w stanie upojenia alkoholowego.

Tym samym, w oparciu przede wszystkim o powyższe dowody, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego M. P. (1), uznając je jako niewiarygodne.

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób

uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że oskarżony M. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.

Natomiast odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary to wskazać należy, iż pojęcie to wskazane w art. 438 pkt. 4 k.p.k. w związku z jego ocennością było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wielu orzeczeniach. W wyroku z dnia 11 kwietnia 1985r. (V KRN 178/85, OSNKW z 1995r. Nr 7-8, poz. 60) Sąd Najwyższy podkreślił, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Jednocześnie w

innym wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 1995r. (II KRN 198/94 – OSNPP z 1995r. , z.6, poz.18) wskazano przy rozważaniach odnośnie rażącej niewspółmierności kary, iż nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W świetle tak ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy nie można mieć zastrzeżeń do rozstrzygnięć Sądu Rejonowego o karze wymierzonej oskarżonemu i środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Sąd I instancji należycie przy tym uzasadnił, dlaczego wymierzył mu za przypisany występki taką a nie inną karę pozbawienia wolności wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, kary grzywny, a także orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaś z przedstawioną w tym zakresie argumentacją należy w pełni się zgodzić.

W niniejszej sprawie słusznie Sąd meriti zwrócił uwagę na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz fakt, że w momencie zatrzymania M. P. (1) znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, a także okoliczność, iż poruszał się po drodze publicznej stwarzał potencjalnie bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Z drugiej strony Sąd Rejonowy nie pominął występujących w sprawie okoliczności łagodzących, w szczególności dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Jednak wbrew twierdzeniom obrońcy wszystkie wyżej przedstawione okoliczności nie mogły mieć przeważającego znaczenia w sprawie, a już zwłaszcza powodować znacznego złagodzenia kary i środków karnych. Ponadto Sąd meriti był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych a okres 3 lat jawi się jako słuszny.

W istocie, zdaniem Sądu odwoławczego, biorąc pod uwagę minimalny wymiar tego środka - 3 lata - to wydane wobec M. P. (1) rozstrzygnięcie jawi się jako właściwe, a wręcz łagodne. Ponadto słusznie Sąd I instancji uznał, iż oskarżonego z ruchu drogowego należy wyeliminować na ten okres w ogóle – orzekając o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wobec powyższego zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchYLENIA zaskarżonego rozstrzygnięcia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina i sprawstwo oskarżonego a także wymierzona kara i orzeczony środek karny	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Nie budzi zastrzeżeń także orzeczona kara i wymiar środka karnego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k., w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wobec nieuwzględnienia apelacji, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 280 złotych.

7. PODPIS
Robert Rafał Kwieciński

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. P.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i sprawstwo oraz orzeczona kara i środek karny
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
KI na korzyść ☐ na niekorzyść	K w całości
☐ w części	☐ co do winy

☐ co do kary	
P co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
j–I art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
PI art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
P art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
P art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
P art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
☐ art. 439 k.p.k.	
☐ brak zarzutów	
1.4. Wnioski	
KI uchylenie	K Zmiana